

με κ' ἴσαμε τὴν Πόλιν καὶ τότε, ἂν ἀγαποῦνε, τοὺς
κάνουμε τὸ ζῆμί τους καὶ καταμεσὶς στὴν Ἀκρό-
πολη!

ΠΩΠ ΚΑΤΑ ΛΑΜΨΑ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ἐξεσπάθωσαν σήμερα αἱ «Ἀθηναί» ἐναντίον
τοῦ κ. Λάμψα γιὰ τὸν ἐπικήδειο λόγο ποῦ ἔβγαλε
στὸ νεκρὸ τοῦ φίλου του Παναγ. Πολίτη. Τὸν ἤθε-
λεν ὁ κ. Πώπ στὴν καθαρεύουσα, ἐπειδὴ ὁ κ. Λάμ-
ψας εἶναι διευθυντὴς τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου.
Ἐπικαλεῖται μάλιστα γιὰ τὴν τιμωρία του καὶ τὴν
περιώνυμη διάταξη τοῦ Συντάγματος! Μὰ εὐλογη-
μένη κ. Πώπ, κῦτή ἡ διάταξη (ἡ ἀνελεύθερη καὶ
μεσοκιωνική), ἔγινε μόνο γιὰ τὴν **ἐπίσημη γλώσσα**
τοῦ Κράτους, καὶ ἔχι γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ, στοὺς πολίτες
νὰ ἐκφράζοντε τὰ διανοήματά τους, τὸν πόνο τους
στὴν καθαρεύουσα. Τί ἄλλο δ' ἔκανε τὸ ἄτομο, ὁ
πολίτης, ὁ κ. Λάμψας παρὰ νὰ κλάψῃ τὸ φίλο του,
τὸν Π. Πολίτη μὲ τὴ γλώσσα τῆς καρδιάς καὶ τοῦ
πόνου, τὴν ἀληθινή γλώσσα του; Κατὰ τὴ δική μας
τὴ γνώμη ὁ κ. Λάμψας εἶναι ἄξιος συγχαρητη-
ρίων καὶ θαυμασμοῦ, γιατί τίναξε τίς προλήψεις καὶ
τὰ σίδερα τοῦ λογικωτισμοῦ, καὶ παρουσιάστηκε ἑ-
νας ἄνθρωπος μὲ χαραχτήρα καὶ μὲ ἰάρος, πράγ-
ματὰ τὰ ἑποῖα πρέπει νὰ χύνοντε κείνοι ποῦ πλάθοντε
τὸ μέλλον τοῦ Ἑθνους, οἱ διδάσκαλοι τῆς νεολαίας
αὐτοῦ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ κυρίως παρήγορον καὶ εὐφρό-
συνο σημεῖο στὸν ἐπικήδειο λόγο τοῦ κ. Λάμψα γιὰ
τὸν ὅποιο καὶ τὸν συγχαίρομαστε. Ἄν ὁ κ. Λάμψας
εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ ποιητῆ καὶ ἀπάγγελεν ἕνα
ποίημα στὸ νεκρὸ τοῦ φίλου του, θὰ ἐξήττοσε ὁ κ.
κ. Πώπ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πύνακι;

Ἀθήνα 4.11.1913

ΚΑΠΙΟΣ ΛΗΜΟΤΙΚΙΣΤΗΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ». Ἄς πάνε νὰ γανγίζοντε ὅσο
θέλουνε οἱ Πώπιδες κ' οἱ Κουλουμπάκηδες. Ποιὸς τοὺς
ἀκοῦει πιά; Σὰ δὲ βαριοῦνται ἄς γανγίζοντε, σὰ δὲν ἔχουν
τίποτ' ἄλλο, οὐσιαστικώτερο, νὰ κάνουν. Ἐμεῖς σφίγγουμε
τὸ χερί τοῦ κ. Λάμψα ποῦ τίμια φέρθηκε, ἀφοῦ δὲ δει-
λίασε νὰ φανερώσῃ τὴ γνώμη του, μὴ λογαριάζοντας ἂν
ξαφτιστοῦνε μερικοὶ καὶ ἂν οἱ Πώπιδες σαλιαρίσουν τὰ συ-
νηθισμένα τους. Θάρρος γνώμης μᾶς χρειάζεται γιὰ τὸν
ἀγώνα μας, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Λάμψα εὐκόμοιστε
νὰν τὸ ἀκολουθήσουν καὶ μερικοὶ δικοὶ μας ποῦ ἔχοντας
μιὰ ψυροθεσοῦλα δημόσια τρέμουν καὶ νὰ βῆσουν λεύτε-
πα μήπως καὶ τὸ βήξιμό τους τοὺς προδοῦσι πῶς εἶναι
δημοτικιστάδες!

ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Στὸν Ἀλ. Μαριμπούτσόγλου

— Ὡρα καλὴ σου ψυχομάννα, Μάγισσα ποῦ
μιλᾷς μὲ τὰ ζωτικά καὶ ξέρεις τὰ κισμέτια!

»Εἶμαι τὸ μοναχοπαῖδι τοῦ Μεγάλου Μαχαρα-
γιαῖ ἐγώ, καμάρι τῶν γονιῶν καὶ τῶν φίλων. Ἀκό-
μα δὲν ἄντρεψα καὶ τὸ δυνατότερό μου δὲ βροῖκα.

»Ὅταν καβἀλλήσω τὴ φοράδα μου μόνο ἡ
ἀστραπή μὲ φτάνει, καὶ τὸ γιαταγάρι μου ὄσοι δὲν
τρέμουν κερανοῦς τ' ἀντικρύζον' τὸ βλέμμα μου
ποτὲ δὲ λάθεψε καὶ ἡ καρδιά μου δὲν ζέρει τὸ φόβο.

»Ἐπιασα λάφια τρέχοντας καὶ σάλτισα πληγμ-
μυρισμένο τὸ Καραῖο. Ἀφοῦ νίκησα ὄλους τοὺς
μπεχλιβάνηδες, πάλεψα μὲ λιοντάρια!

»Κανείς ὡς τώρα δὲ χόρεψε στὰ πανηγύρια κα-
λύτερα μου, ὅτε βάρεσε τὸ σουραδλί: γλυκύτερα στὰ
ξεφαντώματα τοῦ Ραμαζανιοῦ.

»Οἱ πατεράδες τὸχουν ἐλπίδα νὰ δοῦν ἔτσι τὰ
παιδιά τους καὶ οἱ μαννάδες καμαρώνουν τέτοιο παλ-
ληκάρι γιὰ τίς τσοῦπρες τους.

»Μ' ἄλλοι μου, ψυχομάννα, Μάγισσα! Βαρεῖα
συλλοὴ μὲ δέρνει καὶ δὲ βρίσκω ἡσυρία πουθενά.

»Ἡ καρδιά μου καίγεται ἀπὸ καημὸ καὶ τὸ
εἰκοσαχρονίτικο κορμί μου μαραζώνει. Δὲ βρίσκω
πιὰ τὴ χαρὰ στὸ τσιμποῦσι καὶ στὸ ξεφάντωμα. Ὅ
ντουμπᾶς μου φαίνεται κόλαση καὶ τὸ σπιτικό μου
τάφος. Ἐρμος κι ἀλαλός καρτερῶ τὸ καλὸ φεγγάρι
νὰ τοῦ πῶ τὸν πόνο μου καὶ νὰ ζητήσω στὴ συν-
τροφιά του παρηγοριά, μὰ κι αὐτὸ μ' ἀφίνει στὴ μο-
ναξιά ποῦ μοῦ μεγαλώνει τὴ θλίψη.

»Λυπήσου με, ψυχομάννα! Κάνε τὰ μάγια σου
νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ Πανώρια κοπελλιά καὶ ὅ,τι πῆς
θὰ γένη...

— Ἄλλοίμονο, γιέ μου! Ζητᾶς τὰ δύνατα. Εἶ-
σαι Τοῦρκος κ' εἶναι Χριστιανή.

— Ὡρα καλὴ σου, Μάγισσα!

»Εἶμαι τὸ μοναχοπαῖδι τοῦ Μαχαραγιαῖ ἐγώ.

»Ὅ πύργος μου εἶναι ψηλότερος ἀπὸ τοὺς μι-
ναρέδες καὶ γιὰ νὰ δῆς τὴν κορφή του θὰ σοῦ πο-
νέσῃ τὸ κορμί ἂν τὸ λύγισμα. Γιὰ νὰντικρύσῃς τὰ
σύνορά μου πρέπει νὰ χῆς ἀετοῦ ματιά καὶ τὰ ζων-
τανά μου εἶν' ἀμέτρητα.

»Ἐχω ἄτια ποῦ δὲν τὰ καβἀλλησαν Μπεταῦ-
νοι καὶ ἀπὸ σπάνιες ράτσες σκυλιά. Ἐχω σκλάβους
ἀπὸ πέντε φυλὲς καὶ σκλάβες διαλεγμένες.

»Οἱ ὀντάδες μου εἶναι στρωμένοι μὲ πολύτιμα